1848. № 14.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is f 5 in de drie maanden.)

DONDERDAG 20 JANUARI.

(De prijs der Advertentiën is, van een tot zes regels, f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

☞ Advertentiën voor de Courant van den eigen dag moeten bezorgd worden des morgens vóór negen ure. Alle Advertentiën ná negen ure inkomende blijven liggen tot het volgend nommer.

Emigratie naar de kolonien.

—

Wij hebben den heer BAUD, gelijk door zijne voorgangers, meer dan eens de volstrekte noodzakelijkheid hooren verdedigen, om aan het Nederlandsch gouvernement het monopolie te verzekeren van de voortbrengselen der koloniën, en vooral der Oost-Indische. Wij hebben hem meermalen hooren zeggen, dat de tijd nog verre was, dat men aan vreemden deel kon geven aan dien handel. Desniettegenstaande heeft de heer BAUD korten tijd daarna aan de Belgen in dien handel deel geschonken. De minister van koloniën is de man van monopolie en uitsluiting; niettemin heeft hij Macasser tot vrijhaven laten maken en Suriname voor den handel van alle volken open gesteld. Zoo hebben wij dien heer meermalen op zijne vroegere meeningen zien terugkomen en een geheel ander beginsel als hij hart te [illegible] de zien volgen. Wie weet of wij hem nog niet eenmaal als driftigen bestrijder der koloniale autokratie zullen aantreffen? Zoo dikwijls wij daarbij eene verandering ten goede zagen, verheugde zij [illegible] maar wij wenschten wel, dat zij op wat vaster gronden rustte dan het geval schijnt te zijn. De minister geraakt met zijne eigene theoriën al te ligt in strijd, dat men niet voor eene nieuwe omkeering bevreesd zou moeten zijn.

Nu het echter eenmaal den heer BAUD voorbehouden schijnt bij stukjes en brokjes zijne gevoelens te wijzigen, nu wenschten wij, dat hij ook op een ander punt aan vroegere woorden en besluiten ontrouw wierd. Wij bedoelen het sluiten onzer Oost-Indische koloniën voor die honderden en duizenden onzer landgenooten, die zich in een ander werelddeel een beter, een gelukkiger vaderland trachten te verwerven.

Het [illegible] dat een groot gedeelte der vroegere emigranten zich tot den minister gewend heeft tot aanwijzing van een gedeelte onzer Oost-Indische koloniën ten einde daar hunne woonplaats te kunnen vestigen, is niet ontkend, integendeel het is erkend. Men heeft het verzoek niet ingewilligd en daardoor den stroom naar Noord-Amerika geleid, welke aan de koloniën een grooten bloei had kunnen verzekeren, van welke ook het moederland de vruchten zou getrokken hebben. De minister heeft als reden opgegeven zijne vrees voor botsing, tusschen de kolonisten en eene dweepzieke Mahomedaansche bevolking. Wanneer men besloten heeft iets af te wijzen, is het altijd mogelijk schijngronden daarvoor te vinden; maar inderdaad moet die vrees zeer ijdel schijnen, wanneer men het oog op Algerië slaat. Men moge in Frankrijk twisten, aan welk stelsel van kolonisatie de voorkeur gegeven moet worden; of de militaire kolonisatie van den maarschalk BUGEAUD beter is dan de burgerlijke van generaal LAMORICIÈRE of de gemengde van generaal BEDEAU; niemand denkt er aan de kolonisatie te beletten uit vrees voor botsingen met de Mahomedaansche bevolking. Het belang van het moederland, om op die wijze in de kolonie vastere voet te krijgen dan talrijke oorlogsbenden of een heirleger van ambtenaren ooit verschaffen kunnen, heeft zwaarder gewogen dan de vrees voor de dweepzucht der bewoners van dat land. Want men is inmiddels reeds begonnen de proef te nemen en de minste zwarigheid [illegible] heden in het [illegible] dienst. Welke reden heeft men nu te duchten, dat de Mahomedanen in onze Oost-Indische bezittingen, die reeds lang aan onze tegenwoordigheid aldaar gewoon zijn, tot meer moeijelijkheden aanleiding zullen geven dan hunne geloofsgenooten in Algerië aan de Franschen, welke eerst onlangs zich binnen dat land gedrongen hebben?

Met leedwezen hebben wij altijd zoo vele Nederlanders de banden zien verbreken, die hen aan ons bonden; met leedwezen zagen wij eene vreemde mogendheid, meester worden van hetgeen voor ons een element van groote kracht had kunnen worden. De sterkte, welke eene Nederlandsche bevolking ons zoude gegeven hebben, zou wij wat meer waarde gehad hebben, dan die welke wij aan moeijelijk over te brengen legers of kostbare vlooten te danken kunnen hebben. Met de kern eener Nederlandsche bevolking aldaar, zouden wij van de zijde van Engeland bij mogelijken oorlog minder te vreezen hebben.

Wanneer de landverhuizing naar onze bezittingen in den Indischen Archipel geleid ware en het koloniaal bestuur had zich het welzijn dier volkplanters ter harte genomen, welk eene uitbreiding voor handel en nijverheid zou hierdoor voor het moederland zijn ontstaan, welker gevolgen wij nog ondervonden zouden hebben, nadat de koloniën onafhankelijk geworden mogten zijn.

De vraag, of men de zwarigheid van het klimaat te boven zou komen, schijnt nu aan weinig twijfel onderhevig. De plaats der eerste vestiging met eenige zorg gekozen zijnde, zoo is de invloed van den mensch op de hem omringende natuur te groot, dat dit bezwaar onoverkomelijk zou wezen. Offers zal het kosten, maar wie wil iets groots zonder een offer tot stand brengen? Het vochtig warme klimaat van Suriname heeft even weinig als Algerië de onmogelijkheid van zulk eene kolonisatie bewezen. En al ware dit zoo, op een zoo uitgestrekt terrein als dat onzer Oost-Indische koloniën, waar de keus zoo ruim is, komt men zoo iets stellig te boven. Doch buitendien, die moeijelijkheid was de grond niet, op welken de minister zich tegen de vestiging der Nederlandsche emigranten aldaar verzette; het kon dus ook geene reden zijn om op zijn vroeger besluit niet terug te komen. Misschien is het te laat den stroom eene andere rigting te geven; het belang des lands blijft het altijd dit te beproeven en niet moedwillig eene bron van zekerheid en voorspoed voor de toekomst te stoppen.

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Weenen, 12 jan. De keizer heeft een besluit uitgevaardigd, waarin verklaard wordt, dat de tegenwoordige toestand van het Lombardisch-Venetiaansch koningrijk als revolutionair te beschouwen is, en dat de gestelde magten gelast worden alle maatregelen te nemen, die noodig zijn tot herstel der orde en rust in dat land.

FRANKRIJK.

Parijs, 13 jan. De regering heeft het besluit genomen, dat er eene medaille zal worden geslagen ter herinnering van de onderwerping van *Abd-el-Kader*.

Voorts heeft zij een voorloopig besluit genomen, volgens hetwelk *Abd-el-Kader* te Toulon in het fort Lamalgue in eene gestrenge gevangenschap gehouden zal worden, zonder andere vrijheid te genieten, dan van tijd tot tijd op het terras te mogen wandelen. Het garnizoen van het fort is versterkt. Het schijnt, dat de regering door deze tijdelijke gestrengheid *Abd-el-Kader* wil noodzaken, om eindelijk af te zien van de voorwaarden, voor welker openlijke verkrachting zij terugdeinst.

Een dagblad meldt nog, dat de overeenkomst, tusschen den hertog *van Aumale* en *Abd-el-Kader*

gesloten, in den ministerraad van den 7den dezer is geratificeerd. Het is zeker, dat de emir gevraagd heeft, om in het pachalik van Saint-Jean d'Acre te mogen wonen, maar het gouvernement dringt er, naar men zegt, op aan, om hem van besluit te doen veranderen. Het biedt hem Corsica als verblijfplaats aan, benevens een pensioen van 200,000 franken, en den titel van Sultan. Andere berigten, verzekeren weder, dat *Abd-el-Kader*, in den brief, welke hij aan den Koning heeft gerigt, verlof vraagt, om zich in het zuiden van Frankrijk te mogen vestigen. Wat ook van al deze geruchten moge waar zijn, stellig is het, dat *Abd-el-Kader* sedert eenige dagen zich niet meer, even als vroeger, opperhoofd der geloovigen teekent.

— De *National* zegt, dat de Koning in eenen eigenhandigen en voor den emir zeer vleijenden brief *Abd-el-Kader* naar Parijs genoodigd heeft, en dat men hoopt, hem, door de aangenaamheden dezer hoofdstad, zijn verlangen, om naar de Levant vervoerd te worden, te doen vergeten.

Parijs, 15 jan. Men zegt, dat de Koning besloten heeft, dat de hertog *van Nemours* hem zoude vervangen in den ministerraad, wanneer Z. M. niet konde tegenwoordig zijn.

— Uit Turijn zijn verontrustende berigten ontvangen. Volgens de *Resorgimento* van den 11den was bevel gegeven, dat het contingent van 1826, hetwelk vervangen zou worden door dat van 1827 geheel in dienst zoude blijven; ook de contingenten van 1825, 1824 en 1823 waren opgeroepen. Buitendien was gelast, dat al de sterke plaatsen zouden uitgerust worden. Deze maatregelen in verband met de uitvaardiging der wet op gemeentelijke en provinciale besturen hebben veel opzien gebaard en men ziet hierin zoo veel toebereidselen tot de handhaving der onafhankelijkheid van Italië.

— Het gerucht heeft zich gisteren alhier met eene verbazende snelheid verspreid, dat men bij den koning, sedert eenige dagen ongesteld, plotseling verontrustende, zoo niet ernstige verschijnselen, had waargenomen. Volgens den *Gazette de France* zou de Koning, gedurende eene wandeling eene verkoudheid hebben opgedaan, en op het oogenblik van te gaan middagmalen eene zekere soort van duizeling hebben gekregen, welke de oorzaak was, dat de Koning zich naar zijne vertrekken begaf, doch die geene andere gevolgen zou hebben gehad.

Het *Journal des Débats* heeft over den toestand des Konings het stilzwijgen behouden, doch de *Constitutionnel* weerspreekt in de volgende bewoordingen het gerucht, gisteren door de *Patrie* medegedeeld. "Een avondblad beweert, dat er op nieuw geruchten in deze stad hebben geloopen, dat de Koning ernstig ongesteld was. Wij verklaren plegtig dat deze geruchten zonder eenigen grond zijn."

SPANJE.

Madrid, 10 jan. De heer *Pidal* heeft eene uitdaging ontvangen, van den heer *Buschenthal* en daarop den heer *Armero* en den heer *Pezuela* voor zijne getuigen gekozen. Deze zijn van oordeel geweest, dat de heer *Pidal* de uitdaging niet kon of mogt aannemen, en hebben dus aan die van den heer *Buschenthal* eene verklaring in dien zin gedaan, waarop deze laatsten gedreigd hebben, dat zij den brief van uitdaging, die door den heer *Buschenthal* in beleedigende bewoordingen geschreven is, zouden openbaar maken. Men gelooft echter, dat deze zaak in der minne zal bijgelegd worden.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 18 jan. Men verneemt betrekkelijk den Noord-Hollandschen spoorweg, dat de onderzoekingen der drie daarbij betrokken ministeriën thans afgeloopen zijn, wegens de daarbij, ingevolge het contract tusschen Z. Exc. den gouverneur van Noord-Holland en de agenten der Fransch-Nederlandsche maatschappij bedongene voorkeur voor eene eventuele indijking en droogmaking van het IJ, in schadeloosstelling aan de belangrijke fortificatie-onkosten, waartoe deze maatschappij zich verbonden heeft.

De meerderheid der daarbij betrokkene ministeriën heeft zich gunstig over deze zaak verklaard, en slechts eenige geringe en ligt op te lossen bedenkingen zijn daarop van wege het departement van finantiën gemaakt, zoodat men de gegronde hoop kan koesteren, dat deze, voor de provincie Noord-Holland zoo belangrijke onderneming, eindelijk na zoo veel oponthoud, vooral ten gevolge van de langzame behandeling van zaken hier te lande, spoedig de sanctie van Z. M. den Koning zal erlangen, en met de voorloopige werkzaamheden een aanvang kunnen gemaakt worden. (*Hand.*)

— De uitgaven der stad Rotterdam over het jaar 1848 zijn bij de begrooting geraamd op ƒ 1,129.996.18½; de inkomsten op ƒ 1,130,904.91½, en aldus opleverende een batig slot van ƒ 908.73. De bevolking der stad is gesteld op 82,493 zielen.

Amsterdam, 15 jan. Men verzekert, dat door den heer *C. Soetens*, aan eene maatschappij, welke zich daartoe zal constitueren, zal worden overgedragen de concessie tot het leggen en exploiteren van een asphalt-spoor tusschen Amsterdam en Haarlem.

's Gravenhage, 18 jan. In de zitting van den Hoogen Raad, kamer van strafzaken, van heden, heeft de advokaat-generaal *Deketh* conclusie genomen in de zaak van den officier van justitie bij de regtbank te Leiden tegen vonnissen dier regtbank, waarbij twee vonnissen van het kantongeregt te dier stede zijn vernietigd, omdat het openbaar ministerie daarbij werd waargenomen door den *directeur* van politie, in plaats van een der commissarissen van politie. Men zal zich herinneren, dat nu 14 dagen geleden, mr. *Goudsmit* van Leiden die vonnissen der regtbank verdedigd en derhalve de voorziening in cassatie van het kantongeregt en de voorziening in cassatie bestreden heeft. De eenige vraag, die zich bij dit beroep in cassatie voordeed, was derhalve: of de directeur van politie te Leiden, als daartoe gedelegeerd door het hoofd van het plaatselijk bestuur, al dan niet bevoegd is, om de functiën waar te nemen van het openbaar ministerie bij het kantongeregt te Leiden. De advokaat-generaal erkent volgaarne, dat bij eene eerste en oppervlakkige beschouwing het hem wel eenigermate twijfelachtig is voorgekomen of niet, volgens de bedoeling van artikel 45 der wet op de regterlijke organisatie onder de benoeming van commissarissen van politie, ook niet zouden moeten worden verstaan: *de directeuren van politie?* Doch bij eene aandachtige beschouwing, is die twijfel ten eenemale geweken en hij heeft zich, omtrent het bedoelde geschilpunt, zeer wel kunnen vereenigen met de beschouwingen des regters in het beklaagde vonnis. Hij ondersteunt dan ook volkomen de aangevoerde motieven in het beklaagde vonnis en de gronden vervat in het gehouden pleidooi; bij welk een en ander hij geene nieuwe gronden heeft te voegen. De voorname grond waardoor advocaat-generaal tot dit gevoelen is gekomen, is eensdeels gelegen *in de woorden der wet*, en anderdeels *in de betrekking zelve*, waarin de commissarissen van politie staan tot de hoofden der plaatselijke besturen. Wat het eerste aangaat, wanneer in onze strafwetgeving de directeuren van politie in het geheel niet genoemd werden, dan zou men welligt het daarvoor kunnen en moeten houden, dat die ambtenaren, door den Koning benoemd en aangesteld, niet anders waren te beschouwen, dan als hoofd-commissarissen van politie, met dien verstande dat overigens hunne ambtelijke attributen en bevoegdheid volkomen dezelfde was, als die van een gewoon commissaris van politie. Maar dit is het geval niet. Zoowel in artikel 11, als in artikel 34 van het Wetboek van Strafvordering, worden de directeuren van politie *afzonderlijk* genoemd en dus beschouwd en aangeduid als ambtenaren, verschillende van de commissarissen van politie. In het oog der wet alzoo staan de directeuren van politie, hetzij boven, hetzij nevens de commissarissen van politie maar dezelfde personen, dezelfde ambtenaren zijn zij niet. En wanneer hij nu leest in artikel 45 der wet op de regterlijke organisatie: dat *aan de commissarissen van politie* kan worden opgedragen de bevoegdheid, om het openbaar ministerie waar te nemen, dan kan zulks in den zin der wet, wel niet anders beteekenen, dan de eigenlijke commissarissen, zoo als die genoemd en in de wetgeving bekend zijn, en mag zulks niet worden uitgestrekt tot andere, hoezeer dan ook gelijksoortige ambtenaren, dan mag zulks niet worden uitgestrekt tot directeuren van politie, evenmin als tot de waterschouten en de officieren der marechaussées.

Maar ten tweede, ook de eigenaardige betrekking van eenen commissaris, en wordt die, waarin deze geplaatst staat tot het hoofd van het plaatselijk bestuur, schijnt inderdaad aan dat gevoelen nog meerder klem bij te zetten. De wet op de regterlijke organisatie heeft de eigenlijke waarneming van het openbaar ministerie bij eenig kantongeregt opgedragen aan de *hoofden* van het bestuur der gemeente, binnen welke het kantongeregt zijne zittingen houdt en slechts bij delegatie aan een commissaris van politie. Wanneer advokaat-generaal nu let op de wezenlijke en op de wet gegronde betrekking, welke er bestaat tusschen eenig hoofd van een plaatselijk bestuur en eenen commissaris van politie; wanneer hij bedenkt, dat een commissaris van politie, als het ware een deel en een uitvloeisel is van het plaatselijk gezag, en als zoodanig aan dat plaatselijk gezag ondergeschikt (hetgeen met de directeuren van politie het geval niet is,) dan bestaat er in het oog van advokaat-generaal zelfs eene zeer juiste en gegronde reden, waarom speciaal de commissarissen van politie aangewezen zijn, aan welke de bedoelde opdragt zou kunnen en behooren te geschieden, en dan bestaat er tevens eene juiste en gegronde reden, waarom juist de directeuren van politie geacht moeten worden hiervan te zijn uitgesloten.

Advokaat-generaal heeft alzoo geconcludeerd tot verwerping van het beroep in cassatie, wat de eerste zaak aangaat, doch tot vernietiging van het vonnis, wat de tweede zaak betreft, echter op geheel andere gronden dan om de hierboven behandelde hoofdquaestie.

De raad zal den 8sten februari aanstaande uitspraak doen.

's Gravenhage, 19 dec. Z. Exc. de baron *de Bussières*, buitengewoon gezant en gevolmagtigd minister van Z. M. den Koning der Franschen bij het Nederlandsche hof, is benoemd tot ambassadeur bij het hof van Napels.

— De minister van marine heeft ter kennis van de belanghebbenden gebragt, dat zijne gewone audientie op vrijdag, den 21sten dezer, geen plaats zal hebben.

Workum, 12 jan. Heden had alhier de aangekondigde hardzeilpartij met ijsbooten plaats; de eerste, voor zoo ver bekend is, die in deze provincie heeft plaats gehad; zes booten dongen mede om den prijs, te weten: 2 van Workum, 3 van Makkum en 1 van Sloten. De prijs werd behaald door *J. Koch*, van Workum, met de boot *de IJsvogel*. Dit ijsvermaak liep in eene geregelde orde en tot groot genoegen der talrijke aanschouwers af, terwijl de snelle gang en de vlugge wendingen der booten ieders bewondering gaande maakten, en, gepaard met de menigte schaatsenrijders en voetgangers, alsmede een paar arresleden, een geheel eigenaardig en treffend gezigt opleverden, waartoe de bijzonder gunstige gelegenheid van het Workummer-Meer vooral medewerkte, en den wensch deed geboren worden, dit vermaak meermalen herhaald te zien, dat de belangstelling van het algemeen zoo geheel waardig is.

Arnhem, 18 jan. Men verneemt dat het derde Nederlandsche Congres van Landhuishoudkundigen, te Groningen zal worden gehouden op woensdag den 14den juni aanstaande en volgende dagen. Vroeger is er reeds medegedeeld dat de provinciale commissie van landbouw, te gelijker tijd eene tentoonstelling van landbouw-voorwerpen, heeft uitgeschreven.

ASSEN, 19 januari.

Wij meenen de aandacht onzer lezers te moeten vestigen op het Harmonie-concert, door de muzijkvereeniging *Crescendo* op morgen [illegible] januari te geven, in de gewone concertzaal te dezer stede. De entrée is met opzet niet hooger gesteld dan een gulden, omdat de opbrengst bestemd is voor het fonds tot werkverschaffing aan behoeftigen. De eerste afdeeling zal bestaan uit zeven stukken: 1. Ouverture *Missolongi* (HEROLD); 2. Potpourri; uit *la Dame Blanche* (BOIELDIEU); 3. Duo, uit de *Belisaire*, voor klephoorn en cornet à piston, door de heeren WEKESSER en POUZET, (DONIZETTI); 4. Potpourri uit de *Barbier de Séville* (ROSSINI); 5. Variatiën voor de clarinet, door den heer J. J. KOBESZ, (DE BERIOT); 6. Melodiën uit de *Lucie de Lammermoor* (DONIZETTI); 7. Zangerfeest-marsch (HOLLENBACH.) — De tweede afdeeling zal bestaan uit de volgende zes stukken: 1. Ouverture van de *Cheval de Bronze* (AUBER); 2. Scène et Airs uit de *Robert le Diable* (MEIJERBEER); 3. Fantaisie uit *la Sonnambula*, (DONIZETTI), uit te voeren door den heer [illegible]; 4. Potpourri uit de *Frei-*

schütz (WEBER), 5. Fantaisie uit de *Tancred* (ROSSINI); 6. *Sänger Festmarsch* (BELWE).

Mengelwerk.

Acht en dertig dagen in de grasvlakten (savanes) *van het eiland Cuba.*

(*Vervolg van No. 9.*)

— Waar wilt gij dan, dat wij zullen slapen? vroeg ik.

— Waar? In de zeilschuit van don SALAZAR.

— Die moeten wij zoeken.

— Dat zal spoedig gedaan zijn. Laten wij de kreek een wat verder opgaan. Laat ons de schuit nemen. Beiden zijn wij zoo wat zeeluī. Onze paarden, aan een boom op den oever vastgebonden, zullen den eigenaar van het vaartuig eene genoegzame vergoeding zijn en wij zijn gered.

Dat was, in elk geval, de beste partij, die wij kiezen konden: in dwaze omstandigheden, hebben dwazen het meeste verstand. En in waarheid, na een kwartier uurs te hebben gewandeld, terwijl wij onze paarden bij de teugel leidden, zagen wij de schuit, die een neger met een kind bezig was te ontladen. De nacht naderde; beiden haasteden zich om 't zeerst, na het vaartuig stevig vastgebonden en twee [illegible] groote pakken aan een' stok gehecht te hebben, welken zij op hunne schouders droegen, gingen zij zeer langzaam naar de plantaadje.

Wij hielden ons zoo stil mogelijk verborgen. De hutten der negers waren op zulk een geringen afstand, dat wij de kinderen hoorden schreeuwen. Wij vulden onze veldflesschen en eene kruik, die wij medegenomen hadden, met water, en plukten zooveel vruchten als wij aan de naburige boomen vonden, toen eene oude negerin zachtkens de schuit nadersloop, eer kruipende dan gaande, en in het vaartuig stapte, hetzelve geheel doorzocht, en er waarschijnlijk niets vindende, wat zij stelen kon, weder terug keerde, den schoonsten Spaanschen vloek uitstootende, dien ik ooit in mijn leven hoorde. O'NEIL kwam uit onzen schuilhoek, bond de paarden aan een' St. Jans-broodboom en terwijl ik om het huis heen liep, om mij van oranje-appelen en limoenen te voorzien, die ik in een klein boschje ontdekt had, inspecteerde hij het vaartuig, waarin wij onzen voorraad en onze wapens plaatsten, [illegible] uitmaakte, om scheep te gaan en ons geluk te beproeven.

Een negen uren 's avonds ongeveer ligtten wij het anker, want wij bezaten een klein anker, en ik plaatste mij aan het roer. O'NEIL, minder sterk dan ik, [illegible] zich op een hoop touw te slapen; in [illegible] waren wij in volle zee. Ik maakte mijn' lotgenoot wakker, om mij te helpen het zeil los te maken, dat in zeer goeden staat was, en wij zetten koers naar het westen, ons zoo spoedig mogelijk van de plantaadje verwijderende, waarvan de eigenaar door ons beroofd was van zijn gebruikelijk middel van vervoer. De nacht was helder, schoon de maan niet scheen. Een wakker koeltje uit het noord-oosten bragt ons in minder dan twee uur wel twee mijlen van de kust, die zeer [illegible] geteekend was op den blaauwen grond des hemels.

Het kleine vaartuig, waarvan wij ons meester gemaakt hadden, was twee en twintig voet lang, had twee zeilen en twee riemen. Een vat met asch, wat kolen, eene bijl, een mes, een tinnen drinkbeker, een gesloten koffertje, ziedaar alles, wat wij er in vonden. Alles wel overwogen, was onze toestand verbeterd; indien het ons gelukte, zonder tegenspoed, langs de kust te blijven zeilen, altijd naar het westen [illegible], kon het niet missen of wij moesten Jamaïca bereiken, waar wij in veiligheid zijn zouden tegen den Amerikaanschen consul en den gouverneur van Cuba. Wij hadden echter geen levensmiddelen genoeg, en zouden spoedig gebrek aan water hebben.

Tot den avond was de overvaart gelukkig, en wij gingen bij eene kleine baai, op wier oever een aanzienlijk getal vee graasde, aan land, gewapend met onze geweren, en spoedig hoorden wij den gewonen groet der Spanjaarden.

— Vreemdelingen, God zij met u.

De man, die ons zoo groette en die te paard was, bleek een *montero* te zijn van een zeer goed voorkomen. Wij vroegen hem of hij ons eenige proviand leveren kon, waaraan wij gebrek hadden. Hij hield ons voor smokkelaars, die van Jamaïca kwamen, een soort van volkje, zeer talrijk op Cuba en in het moederland, en leidde ons naar zijne woning, waar wij den nacht doorbragten. Den volgenden dag beladde hij zijn paard en twee muilezels met twee groote kruiken met water; eenendertig kokosnoten twee gerookte hammen, honderd oranje-appelen en bananen, acht à tien pond *tassoo*, (gerookt en gedroogd ossenvleesch) en twaalf brooden, elk van vier pond, welk een en ander hij ons goedkoop verkocht, zonder iets voor ons nachtverblijf te vorderen. Hij deed ons uitgeleide naar het vaartuig, nam deftig afscheid, en eene *seguidillo* neuriënde, keerde hij terug naar zijn woest verblijf, waar hij ongetwijfeld nog leeft, verwijderd van alle beschaving, en mogelijk waarachtig rijker dan de kapitalisten der groote steden.

Wij staken weder in zee, en de wind keerde. Een sterke noordenwind bewoog de golven: het vaartuig nam veel water in, en wij hadden ter naauwernood tijd en krachten genoeg om het er uit te scheppen, en in weerwil van al onze pogingen verloren wij weldra de kust uit het oog; in één woord, wij waren geen meester meer van het vaartuig. Onze proviand was nat geworden en het brood was als pap; wij bragten den dag door in deze nuttelooze worsteling. Wij moesten nu voortdrijven zoo als wij konden, met den wind meêgaan, den stroom volgen, allerlei zeeavonturen verwachten, en ons aan het geval toevertrouwen.

Tegen den avond bemerkten wij eene lange branding, die zich zoo ver ons oog reikte, uitstrekte; en waarvan de blanke en woelige toppen ons een nabijzijnd gevaar verkondigden. Ons scheepje, door den stroom medegesleept, wierp ons, ondanks alle inspanning, op dien muur van onstuimige golven. Wij meenden te zullen omkomen, daar wij niet in staat waren onze onstuimige vaart te stuiten, toen wij bemerkten, dat wij ons te midden van een' archipel van kleine rotsen bevonden, eilandjes, die even boven het water uitstaken, klippen en zandbanken. Het schuim kookte, de golven breidden zich naar alle zijden uit, en wij wisten volstrekt niet waar wij ons bevonden. Eensklaps nam het vaartuig een snellere vaart, liep in een naauwen doortogt, dien wij niet bemerkt hadden, en schoot tusschen twee steile rotsen door, waar het licht naauwelijks doorschemerde.

Die zonderlinge haven, die zeer donker en dreigend was, was evenwel onze reddingsplaats. Na, met eene snelheid als die eener stoomboot, in [illegible] opening binnengeloopen te zijn, [illegible] wij onze vaart plotseling [illegible]. Het toeval en de stroom hadden ons, buiten ons weten, in eene soort van binnenwaarts gelegen meer doen loopen, van verscheidene mijlen in den omtrek, dat slechts éénen ingang had; een meer, bezaaid met groene eilandjes, en omzoomd of liever gekroond door digte boschen en als het ware in dezelve verscholen. Er is stellig een God voor de onbezonnenen, even als voor de verliefden. Nogmaals waren wij gered.

— Ik geloof waarachtig, dat wij in de haven zijn, riep O'NEIL uit, terwijl hij het zeil opruimde; — wie duivel zou achter de punt der Caballonen een meer vermoed hebben.

— De boucaniers hebben het wel vermoed, hernam ik, en wat het bewijst, is dat zij van de plaats, waar wij ons bevinden, het middenpunt hunner ondernemingen gemaakt hebben: ziedaar touwwerk op het strand, planken, tot zelfs een verroest anker.

— Ik zal dat morgen wel zien. Laat ons eerst aanleggen; ik kan niet meer.

Beiden buiten staat om iets te doen, stapten wij aan land, en na het scheepje stevig te hebben vastgebonden, dat geen avarij had, namen wij de wijk naar een digt boschje, waar wij ons, zonder een woord te spreken, nedervleiden en een vaste slaap ons onmiddellijk overweldigde.

Den volgenden dag woei het nog heviger; wij maakten onze wapens schoon en geheel in gereedheid, en na een sober ontbijt begonnen wij eene verkenning van het ongehoopte toevlugtsoord, waar wij ons bevonden. De kom van het meer, door hooge oevers omgeven, die zich tien of twaalf voet boven de oppervlakte des waters verhieven, bood evenwel op een paar punten een gemakkelijke toegang, door eene effene, met glinsterend zand bedekte, vlakte. De eilandjes, die er in gelegen waren, en allen van vulkanischen oorsprong zijn, leverden een zeer afwisselend gezigt op. Aan de linkerzijde, op ongeveer dertig vademen van de kom des meers, verhief zich de grond trapsgewijze, waarop de helling, eensklaps steil oploopende, eindigde in een breed vlak, met groote banaanboomen begroeid; dit vlak, dat wij met veel moeite bereikten, leverde een heerlijk gezigt op, dat ons voor de doorgestane vermoeijenissen ruimschoots schadeloos stelde. De zee strekte zich uit, zoo ver het oog reikte; tusschen haar en ons verhieven tallooze rotsen hunne getande en ongelijke toppen, meer dan honderd voet boven het blanke schuim der golven, die zich tegen hunnen voet braken. Talrijke overblijfselen van schepen, als planken, touwwerk, ja zelfs kanonnen, die wij op de spitse rotstoppen en in de bogten van die streken ontwaarden, lieten geen twijfel na aangaande de menigvuldige ongelukken, waarvan zij sedert onheugelijke tijden getuigen geweest waren. Voor zeeschuimers was het een heerlijk oord. Niets was gemakkelijker, dan van het punt, waar wij ons bevonden, alles te bespieden, wat er op de omliggende zee gebeurde, en de kleine baai, waarin het toeval ons gevoerd had, leverde eene veilige schuilplaats voor de boucaniers na eene gelukkige of ongelukkige expeditie.

Wij klommen weder naar beneden, om onzen levensvoorraad te doen droogen en na denzelven op den oever in de zon gelegd te hebben, klommen wij weder in ons scheepje en begonnen het meer rond te varen. Oude kanonnen, geheel verroest, touwwerk, stukken van want, die wij in grotten of rotsspleten vonden, bevestigden mijn gevoelen van den vorigen dag. Zonder twijfel bevonden wij ons in de oude wijkplaats van zeeroovers. Aan het einde der baai, tien vademen ongeveer van den oever des meers, en half verborgen onder groote boomen, zagen wij eindelijk eene soort van zonderling dakwerk, hetwelk eene woning verraadde. Geen rook, geen geluid, geene beweging, niets dat de tegenwoordigheid eens menschen aanduidde. Wij laadden onze geweren evenwel, en aan land stappende, traden wij behoedzaam nader.

De kiel eener omgekeerde sloep bedekte eene woning, die lang en smal en uit scheepsplanken zamengevoegd was; eene opening in den achtersteven diende tot ingang. Alles was vervallen en oud; de uit de hengsels geraakte deur hing naar binnen open; wij stieten haar verder los, en traden verwonderd in eene gemakkelijke en nette kamer, die met twee ramen uitzag op een' Engelschen tuin. Stoelen van acajou-hout; tafels met kostbare kleeden bedekt, maar geheel gescheurd; eene lamp van Amerikaansch maaksel, aan de soldering gehecht door eene koperen ketting; divans, bekleed met geheel versleten rood fluweel, en een borstbeeld van NAPOLEON, geplaatst op een tafeltje, waarvan, onder een' Venetiaanschen spiegel, een groote landkaart afhing; alles toonde aan, dat de zeeroovers sedert weinige jaren slechts hun verblijf verlaten hadden. Eene kleine wenteltrap, achter in de kamer, voerde naar de eerste en laatste verdieping, en leidde tevens naar de kelders. Wij riepen: niemand antwoordde; ik schoot een pistool door het venster af, de echo der rotsen, en van het meer herhaalde den knal tien malen zeer duidelijk, en dat was alles. De bovenverdieping, welke wij beklommen, was veel meer onttakeld dan die van beneden, en geleek zeer naar eene ziekenof slaapzaal. Twee zeer lage houten kribben, eenig huisraad, eene matras en een paar matte stoelen vormden het geheele ameublement. Verscheidene koffers of valiezen van matrozen waren in een hoek opeen gestapeld; de sloten derzelve waren oud en verroest, en wij braken ze zonder moeite open. Wij vonden er linnengoed in, kleederen, verscheurd en versleten, verscheidene Spaansche en Fransche boeken, onder anderen *La Vida de Santa Teresa*, en *l'Histoire des Boucaniers et Flibustiers*. De kanten en schutbladen van dit laatste werk, dat dikwijls doorgelezen scheen, waren met geschreven aanteekeningen overdekt, waaronder de volgende, die ik woordelijk mededeel:

»Den 14den februari 1809 in den grond geboord »dien schelm MARTINEZ. — Den 8sten april 1809, de »*Sylphide* verloren. — September 1811, teruggevon»den de oude schuilplaats der vrijbuiters". Deze aanwijzing was naauwkeurig genoeg; wij konden ons niet vergissen.

Heden ten dage zijn de boorden van het meer niet

meer onbebouwd. Een Havanees, de graaf DE VILLAMAR, heeft aan deszelfs oevers eene boerderij aangelegd, en er groote kudden vee te weiden gebragt. Gelegen tusschen de rotsen van la Boca Grande en la Boca de Caballones, die het regts en links insluiten, omgeven door rijke weiden, de bladeren der palm-, mongo en banaanboomen, die zich over het heldere water heen buigen, te gelijk terugkaatsende en besproeijende, levert het meer nog het bekoorlijkste en grootschtste gezigt op. Deszelfs kleine uitgestrektheid en de rustige kalmte van het heldere water, steken af bij het woest aanzien der beide rotsen, met hare zwarte kruinen, die den ingang afsluiten. Het geloei der zee, dat zich van verre hooren doet, verhoogt het gevoel van veiligheid, dat men geniet in deze liefelijke schuilplaats, bewoond door kirrende duiven, die over het water vliegen, om hare vlerken te verfrisschen, en haar nest, op een goyavier gebouwd, te zoeken.

't Was eene bekoorlijke wijkplaats. De vogels der keerkringen, de kleine *negritos*, of zwarte musschen, waarvan de vederen glanzig bruin zijn, de schitterende en veelkleurige papegaaijen, de witte en parel-grijze tortelduiven vliegen lustig en onbekommerd over het meer, als over hun eigen land; de goud- en blaauwgeschubde visschen schieten pijlsnel door de wateren; het leven heerscht en beweegt zich overal zonder wanorde of opschudding. Zachte koeltjes en welluidende stemmen deden zich uit de boschaadjen hooren; het gekakel der papegaaijen en het zachte schreeuwen der *iguanos* braken de eentoonigheid van die aangename en murmelende toonen af en het verwijderd gebulder des orkaans, diende tot bas bij dit concert der natuur.

Wij bemerkten al deze bekoorlijkheden eerst zeer laat, dat is, in den morgen van den derden dag, »na", gelijk onze heeren dichters zeggen, »onzen vermoeiden leden rust gegund te hebben" en »den honger al etende verdreven te hebben", gelijk de goede VIRGILIUS zich uitdrukt, die nooit verzuimt vader AENEAS een goed maal te verschaffen. Bij onze proviand voegden wij oesters van keurigen smaak en een voortreffelijken schilpad, waarop wij ons vorstelijk onthaalden. De wind was bedaard, maar de zon brandend. Daar het toeval ons in de schuilplaats van vrijbuiters gevoerd had, waar het niet waarschijnlijk was, dat die vreesselijke personen zoo spoedig terug zouden keeren, meenden wij van de gelegenheid gebruik te moeten maken, die ons aangeboden was, en er ons gemak van te nemen, zoo lang wij konden.

Wij namen dus bezit van hun paleis en maakten ons ontbijt gereed. O'NEIL strekte zich op eene sopha uit en sliep in; ik nam twee stoelen, waarop ik mij nedervleidde, terwijl ik voor de geopende deur rookte en een togtje, van zee over het meer komende, woei mij eene mengeling van liefelijke geuren, en den doordringenden en scherpen geur der zee tegen. Ons ontbijt, ofschoon geïmproviseerd, was voortreffelijk geweest. Ik legde mijne pijp uit den mond en sliep op mijne beurt in; toen ik de oogen opende, stond de zon hoog aan den hemel, en het scheen mij toe, als hoorde ik een ligt geruisch in de struiken. Ik stond op; een ligchaam, dat ik moeijelijk onderkennen kon, zoo snel waren deszelfs bewegingen, stortte zich van den oever in het meer en begon te zwemmen. Ik volgde het opmerkzaam met de oogen, en wekte O'NEIL voorzigtig.

— 't Is eene vrouw, riep de Ier uit. En waarlijk hij bedroog zich niet; het avontuur werd geheel fabelachtig en CAMOËNS zelven waardig. Eene nereïde [illegible] niet anders gekleed: deze herinnerde volstrekt niet aan de [illegible] scheppingen van RUBENS; maar zij was genoegzaam op dezelfde wijs gekleed.

Langen tijd bleven wij verbaasd staan: O'NEIL maakte zich gereed onze schuilplaats te verlaten, maar ik hield hem bij den arm vast. De Indiaansche vrouw was in hare [illegible] bewegingen even vrij als eene elegante dame in de meer beperkte ruimte harer badkuip. Zij scheen het geheele meer als haar bijzonder eigendom te beschouwen; een oogenblik scheen zij eenig geruisch te hooren; zij rigtte haar hoofd nieuwsgierig boven water en zag naar alle zijden rond; de vorm van haar gelaat was keurig en hare trekken waren bevallig; zij droeg geen van die zonderlinge versierselen, welke de wilden zoo bekoorlijk weten te borduren. Een regte neus, een vrij lang voorhoofd, schitterende oogen vol uitdrukking, fijn gebogen wenkbraauwen maakten een bevallig en karakteristiek geheel uit.

Ik wil mij niet ophouden het spel der waternymph te beschrijven, want zij zouden een [illegible] Florentijnsch beeldje, levendig en beweegbaar, dat, gelijk men ligt begrijpen kan, onze nieuwsgierigheid zeer gaande maakte. De terugkaatsing van het water op dat zonderlinge en levendige ligchaam, en de onschuld zelve van het spel, waaraan zij zich in alle vrijheid overgaf, vermaakten ons gedurende bijna een half uur.

— Dat is een vischje van een aardig soort, zeide ik tot O'NEIL. Wat zullen wij beginnen?

— Ja, het geval is gewigtig. Wat is uwe gedachte?

— De personen van het andere geslacht, die ontwijfelbaar in de nabijheid zich bevinden, zullen ons zeker ongaarne zien; wij zullen moeten vechten!

— Kom! kom! wij hebben elk ons geweer!

Dit zeggende sprong de losbol door het venster, en sprak de bewoonster van het water in het spaansch aan, dat hij niet al te best magtig was.

Zij gaf een luiden schreeuw, keerde zich om en dook onder water. Wij zagen niets anders dan eene flaauwe voren, die den bedekten weg verried, welken zij onder het water gevolgd was. Na twee of drie minuten kwam haar hoofd weder boven, gekeerd naar eene zeer kleine grot, die eene soort van boog vormde, gekroond door het digte gebladerte der mangoboomen. Daar verdween het spoor onzer nymph. Wij riepen in het spaansch en in het fransch zoo goed wij konden, zeiden haar dat wij reizigers waren, dat wij haar geen kwaad zouden doen, dat zij ons naar hare bloedverwanten moest brengen, dat wij haar ruim zouden beloonen. Zij antwoordde niet, en op het oogenblik dat O'NEIL, die het meer omgeloopen was, zich naar de grot boog, en de boomtakken trachtte weg te buigen, om te zien wat er van binnen gebeurde, schoot een pistoolkogel over het gebladerte, en maakte plotseling een einde aan de nasporingen van mijnen nieuwsgierigen makker, maar daardoor geenszins aan onze avonturen, bij welke onze zwemster en hij, die het schot gelost had, wie die laatste ook zijn mogt, eene belangrijke rol speelden.

(*Vervolg hierna.*)

Advertentiën.

Te VELP, den 12den Januarij 1848 verloste zeer voorspoedig van eene welgeschapene Dochter *F. JANSEN VAN GALEN* geliefde Echtgenote van

F. H. J. BÖTTICHER.

Op den 16den Januarij 1848 overleed, te ARNHEM, aan eene kortstondige ziekte, de Hoog Welgeboren Jonkvrouwe *SOPHIA CHARLOTTA VON MÜHLEN*,

en

Op den 17den Januarij 1848 overleed, te ARNHEM, aan eene hevige ziekte van weinige dagen, de WelEdel Zeer Geleerde Heer *J. VAN DEN BERGH*, *Medicinae Doctor*, Weduwenaar van wijlen de Hoog Welgeboren Vrouwe *LOUISE VON MÜHLEN*.

Eenige en algemeene Kennisgeving.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 19 Jan. 1 El 1 Palm 0 Duim; gew. O.D. gev. [illegible]

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.